

gaarne over aan den voorzitter. Hijzelf was meer belangstellend toehoorder op de bijeenkomsten. Toch was hetgeen hij af en toe mededeelde of in de discussies opmerkte voldoende, om mij te toonen, welk een goeden kijk hij had op de biologie der insecten.

Het was mij steeds een genoegen Thijssse weer eens te spreken als we elkaar op een vergadering van natuurhistorici of waar ook ontmoetten. Steeds trof mij zijn vermogen om bij discussies, vooral als deze verward werden, de kern waar het om ging weer naar voren te halen en weer helderheid in de bespreking te brengen. Thijssse werkte steeds aan zijn tijdschrift, aan zijn boeken over planten en vogels en gaf zijn medewerking aan de oprichting van die vereenigingen, waar ik boven over sprak. Al schreef hij in de periodieken meer dan duizend artikelen, tot het laatst toe bleef zijn stijl frisch en boeiend. De hem verleende titel van eeredoctor heeft hij door al zijn werk wel verdiend.

De Natuurhistorische Vereeniging, die voor haar afdeelingen het houden van excursies propageerde, besloot in 1912 een meerdaagsche algemeene excursie te houden. De eerste dier excursies ging naar Terschelling. Daar leerde ik Thijssse meer intiem kennen. Hij had de afdeeling voor de vogels en ikzelf de entomologische. Met Van Baren, Van der Sleen, Heinsius, Hoogenraad en anderen gingen wij eenige dagen vooraf naar het eiland. Samen hebben we daar Terschelling doorkruist, te voet of met veerlooze boerenkar, om de geschikte terreinen te verkennen. Toen bleek weer, welk een goed organisator Thijssse was, zoodat we goed voorbereid de ruim honderd deelnemers konden ontvangen. Dat waren genotvolle dagen, niet het minst de na-excursies, die wij leiders nog hielden naar de Meep en naar het eiland Griend. De tocht naar Griend vindt men beschreven in de Levende Natuur.

Ook later kwamen wij weer in contact op een dergelijke excursie naar Breda. De voordrachten, die Thijssse bij zulke en dergelijke bijeenkomsten hield, veelal aan de hand van films van Burdet of anderen, waren steeds een genoegen voor het auditorium.

Aan de vriendschap van zijn buurman Burdet in zijn Bloemendaalschen tijd heeft Thijssse veel te danken. Op lateren leeftijd heeft hij nog een reis naar ons Oost-Indië gemaakt, ook om aldaar zijn zoon op te zoeken. Thijssse was echter teveel één met zijn geliefde Nederland om in zijn werk veel van die reis naar de tropen te laten blijken. Van die eenheid met Nederland hebben wij nog geprofiteerd door de mooie serie Verkade-albums, waarvan elk door Thijssse geschreven deel weer opnieuw blijk gaf van zijn ruime kennis en van het gemak, waarmee hij de pen hanteerde. Steeds ontvingen daarbij ook de insecten hun deel. Hij was een veelzijdig man en al kon hij niet in elk onderdeel perfect zijn, wij entomologen hebben door zijn propagandistisch werk veel aan hem te danken. Nu rust hij in zijn geliefde Bloemendaalsche duin, niet ver van Thijssse's Hof.

Bergen (N.H.), „De Haaf”, Febr. 1945.

Orthoneura geniculata Mg. en *intermedia* Lundb. (Dipt. Syrphidae)

door

D. PIET*)

Onder het door mij, tijdens de Vechtplasseninventarisatie in 1943 te Ankeveen, verzamelde materiaal bevonden zich eenige *Orthoneura*'s, welke tot de soort *O. geniculata* Mg. bleken te behooren. Deze onderscheidt zich o.a. van *O. elegans* Mg. door het kortere derde sprietlid, het vleugelstigma, dat donker is aan de basis, de donker be-stoven dwarsader en het ontbreken van de dwarslijn op de oogen.

De overige dieren beantwoordden noch aan de beschrijving van *O. geniculata* noch aan die van *O. elegans*. De heer Kabos maakte mij opmerkzaam op *Orthoneura intermedia* Lundb., welke soort het ook inderdaad bleek te zijn. Eenerzijds onderscheidt *O. intermedia* zich van *O. geniculata* door de geheel heldere vleugels, den korteren oognaad bij het ♂ en het fijner gerimpelde voorhoofd bij het ♀, anderzijds van *O. elegans* door het kortere derde sprietlid en het ontbreken van de dwarslijn op de oogen.

Beide soorten werden nog niet als inlandsch vermeld, maar zullen waarschijnlijk bij nader onderzoek op meerdere voor deze soorten geschikte terreinen blijken voor te komen.

Amsterdam (O), Kruislaan 222, December 1944.

*) Naar aanleiding van een mededeeling op de 77e Wintervergadering der Ned. Entomol. Vereen. te Amsterdam, 4 Maart 1944.